

Arrest

**nr. 67 653 van 30 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 4 maart 2008 dient verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in.

Op 15 juli 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 29 juli 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 21 198 van 5 januari 2009.

Op 9 februari 2009 telt verzoeker tegen dit arrest cassatieberoep in bij de Raad van State. De Raad van State acht dit beroep niet toelaatbaar bij beschikking nr. 4043 van 17 februari 2009.

Op 6 maart 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 oktober 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 16 november 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad weigert verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 37 795 van 28 januari 2010.

Op 1 maart 2010 stelt verzoeker tegen dit arrest cassatieberoep in bij de Raad van State. De Raad van State acht dit beroep niet toelaatbaar bij beschikking nr. 5506 van 2 april 2010.

Op 24 december 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 26 april 2011 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Deh Bala (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine. Uw vader was een (lokale) commandant bij Hezb-i Islami en werd in 1375 (1996) om het leven gebracht. Uw oom M. R.(...) was eveneens een mujahed en werd in 1376 (1997) door de Taliban gearresteerd en opgesloten. Hij werd gedwongen om de Taliban te vervoegen. Ook u werd in 1376 door de Taliban twee weken gevangen gehouden maar na bemiddeling door de dorpsoudsten weer vrijgelaten. Omdat uw oom M. R.(...) een lid was van de Taliban werd u recent, namelijk in 1386 (2007), aangesproken door leden van de Taliban die eisten dat u hen zou helpen met hun strijd. U weigerde dit maar enkele mensen hadden gezien hoe u door Taliban werd benaderd. Al gauw rees het vermoeden dat u een Talib bent en werd u gearresteerd en opgesloten in het districtsgebouw van Deh Bala. U kon na één dag ontsnappen uit de handen van de autoriteiten en vluchtte naar de bergen waar u ongeveer zes maanden verbleef. U verbleef afwisselend bij iemand van het dorp, bij uw tante en in uw eigen huis. Ondertussen kreeg u ook van Hezb-i Islami, de partij van uw overleden vader, een brief met het verzoek u bij hen aan te melden. U zegt dat ook zij willen dat u voor hen de heilige oorlog voert. Omdat u niet wou vechten bent u uit Afghanistan weggevlucht. Na uw vlucht kwamen soldaten een huiszoeking doen. U reisde ondermeer via Iran, Turkije en Griekenland. Op 3 maart 2008 kwam u in België aan. De volgende dag ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legde u een aantal documenten voor. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), de lidkaart van Hezb-i Islami van uw vader en een brief van Hezb-i Islami. Op 15 juli 2008 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de appreciatie door het CGVS in het arrest 21 198 van 5 januari 2009. Op 17 februari 2009 werd het beroep tegen de beslissing door de Raad van State verworpen. U diende een tweede asielaanvraag in op 6 maart 2009. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u nog steeds te vrezen te moeten vechten voor Hezb-i Islami of voor de Taliban. Om deze tweede asielaanvraag kracht bij te zetten, legde u enkele nieuwe documenten voor. Het betrof drie brieven van Hezb-i Islami, drie attesten die moesten aantonen dat u tot 2007 in Nangarhar was, een viertal getuigenissen van Afghanen in België die uw herkomst uit Nangarhar bevestigden, een brief van een oud-rechter van de Supreme Court en een brief van het hoofd van de districtsraad. Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag werd op 8 oktober 2009 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de appreciatie door het CGVS in het arrest 47 597 van 28 januari 2010. Op 2 april 2010 werd het beroep tegen de beslissing door de Raad van State verworpen.

U diende een derde asielaanvraag in op 24 december 2010. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen engageerde zich om uw dossier opnieuw te bekijken. Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een kopie van een paspoort voor van de Afghaanse ambassade in Brussel, uitgegeven op 17 november 2009.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

“Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Ook in het kader van uw derde asielaanvraag blijft u bij de verklaringen die u aflegde in het kader van uw vorige asielaanvragen (gehoorverslag CGVS 23 februari 2010, p. 3). Toen u de vraag gesteld werd wat u toe te voegen had dat een ander licht zou kunnen werpen op de beslissingen die u in het verleden kreeg, antwoordde u: “Ik heb geen nieuwe elementen, het enige dat ik heb gekregen is een negatieve beslissing en ik ben verteld dat we een kans zouden krijgen na de staking, dus hier ben ik. Er werd ons verteld dat de regio onveilig was en dat ik een kans zou maken op subsidiaire bescherming.” (gehoorverslag CGVS 23 februari 2010, p. 3). Aangezien u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op de door het CGVS gemaakte appreciatie met betrekking tot uw vermeende vervolging door de taliban en de Hezbe Islami, blijft deze dan ook volledig behouden.

Voor het overige blijft u ook bij uw verklaringen met betrekking tot uw afkomst uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar (gehoorverslag CGVS 23 februari 2010, p. 3). Aan uw herkomst uit dit district werd geen geloof gehecht noch door het CGVS, noch door de RVV en dit zowel bij uw eerste als bij uw tweede asielaanvraag. U had met name geen tot zeer weinig informatie over de verkiezingen, commandanten uit uw regio, de veiligheidssituatie daar en ook met betrekking tot uw eigen dorp legde u vage verklaringen af (zie beslissing CGVS dd 15 juli 2008). Het feit dat u bij uw derde asielaanvraag aanhaalt dat er u maar beperkte vragen werden gesteld en dat ze niet hebben doorgevraagd, bijvoorbeeld over incidenten of verkiezingen (gehoorverslag CGVS 23 februari 2010, p. 5,6), wijzigt niets aan de vaststellingen met betrekking tot uw herkomst in het kader van uw vorige asielaanvragen.

In het kader van uw derde asielaanvraag legde u een kopie van uw Afghaans paspoort voor. Dit verkreeg u nadat u uw taskara gegeven had en een aantal vragen beantwoordde over uw regio bij de Afghaanse ambassade in Brussel (gehoorverslag CGVS 23 februari 2010, p. 7). Hoewel op het document Deh Bala als geboorteplaats staat aangegeven, geeft het geen enkele aanwijzing over uw werkelijke verblijfs- en leefsituatie in de jaren voor uw vertrek naar België en volstaat het geenszins om de beoordeling met betrekking tot uw herkomst te wijzigen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Deh Bala tot voor uw vertrek naar België, geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet uit het district afkomstig bent op het door u aangegeven ogenblik, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermd te onzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze

daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtredenen. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, evenals artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), voert verzoeker aan dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus onredelijk is en hieromtrent bovendien niet deugdelijk werd gemotiveerd aangezien de veiligheidstoestand in Afghanistan erop achteruit is gegaan en er in zijn land wel degelijk sprake is van een intern gewapend conflict. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing dient te blijken op welke basis de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd en tevens dat een onderzoek werd gevoerd naar zijn persoonlijke situatie en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker werpt voorts op dat er onvoldoende objectieve bronnen en informatie voorhanden zijn waaruit blijkt dat er wat hem betreft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan bij een terugkeer. Verzoeker wijst op een kopie van zijn Afghaans paspoort uitgegeven door de Afghaanse ambassade te Brussel die hij ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag heeft voorgelegd. Hoewel er niet wordt betwist dat hij afkomstig is uit Afghanistan, zo stelt hij, zou uit dit document blijken dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit het district Deh Balah in de provincie Nangarhar te Afghanistan, waar hij verklaart wel degelijk te hebben verbleven tot zijn vertrek naar België. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij niet aan de authenticiteit van dit document mag twijfelen. Onder verwijzing naar de “*Subject Related Briefing Afghanistan*” van 27 augustus 2010, laatst up-to-date

gebracht op 20 januari 2011 en "de beleidsnota cgvs 2010", zet verzoeker uiteen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze provincie nochtans als onveilig en zelfs als conflictzone heeft beschreven. Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus effectief toegekend aan burgers uit de onveilige gebieden in Afghanistan, zodat hij dan ook minstens aanspraak maakt op subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker komt tot de conclusie dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat het in verzoekers district veilig zou zijn strijdig is met de informatie verstrekt in voormelde "Subject Related Briefing Afghanistan". Hij benadrukt zijn gegronde vrees voor vervolging door de taliban en de Hezb-i-Islami en meent dan ook erkend te moeten worden als vluchteling.

Verder onderstreept verzoeker dat de omstandigheid dat veel Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn en hun geboortedorp en oorspronkelijke verblijfplaats niet noodzakelijk de plaats of regio van herkomst is, niet impliceert dat hij niet uit zijn geboortedorp afkomstig zou zijn. Verzoeker meent dan ook dat een algemene situatie niet op zijn persoonlijke situatie kan worden toegepast. Zelfs al zou hij niet rechtstreeks uit Deh Balah zijn vertrokken, dan nog houdt verzoeker voor nergens anders terecht te kunnen en er niet terug te kunnen keren. Verzoeker stelt bij een terugkeer dan ook te vrezen het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende bestraffing, dan wel ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.3. Aan het verzoekschrift voegt verzoeker de "Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyán, Daykundi en Kabul)" van 27 augustus 2010, laatst up-to-date gebracht op 20 januari 2011, afkomstig van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toe.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door hem voorgehouden asielaanvraag voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag. Dit initieel voorgehouden asielaanvraag werd door verwerende partij bij beslissingen van 15 juli 2008 en 8 oktober 2009 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoeker de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Bij de beroepen tegen deze beslissingen oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arresten nrs. 21 198 en 47 597 van respectievelijk 5 januari 2009 en 28 januari 2010 eveneens dat aan het voorgehouden relaas geen geloof kon worden gehecht waardoor aan verzoeker voormelde statussen werden geweigerd. De beroepen bij de Raad van State werden op 17 februari 2009 en 2 april 2010 niet toelaatbaar verklaard. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat verzoekers verklaringen, zo onder meer over zijn verblijf in Deh Balah niet geloofwaardig waren. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten. Verzoeker kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Immers, eens hij een beslissing heeft genomen over een bepaalde asielaanvraag, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Met andere woorden : de Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in arresten met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.5. Verzoeker legde in het kader van zijn derde asielaanvraag een kopie van zijn Afghaans paspoort neer en verklaarde voor het overige geen nieuwe elementen te hebben. Aangezien aan kopieën geen authenticiteitswaarde kan worden toegekend, gelet op het gemakkelijk te manipuleren en te vervalsen karakter van het document, kan de neerlegging van dit stuk er niet toe leiden dat de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid zou worden omgebogen. Bovendien kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat, hoewel op het document Deh Bala staat aangegeven als geboorteplaats, het geen enkele aanwijzing bevat over verzoekers werkelijke verblijfs- en leefsituatie. Waar verzoeker nog stelt dat de Commissaris-generaal niet aan de authenticiteit van zijn paspoort vermag te twijfelen, blijkt hij er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond en kan worden verwezen naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld omtrent de bewijswaarde van fotokopieën. Bovendien kan aan de door de asielzoeker bijgebrachte stukken slechts bewijswaarde worden ontleend indien zij een coherent, plausibel en waarachtig asielrelaas ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is gelet op de hierboven weergegeven vaststellingen inzake verzoekers vorige asielaanvragen.

2.6. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, en in zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou beroepen op elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat reeds eerder werd besloten tot de ongeloofwaardigheid ervan. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus gestoeld op de hypothese zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan, met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker kan dus geenszins volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit, nog daargelaten dat gezien het gestelde onder punt 2.5, deze niet is aangetoond.

Gezien verzoeker zijn asielrelaas situeert in een fictieve regio van herkomst kan zijn uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, met name de veiligheidssituatie in Afghanistan en de verwijzing daarbij naar de "*Subject Related Briefing Afghanistan*" van 27 augustus 2010, laatst up-to-date gebracht op 20 januari 2011 en "*de beleidsnota cgvs 2010*", niet dienstig worden aangevoerd. Immers, in tegenstelling tot wat verzoeker wil doen geloven, is het niet zo dat heel Afghanistan moet worden beschouwd als zijnde een regio waar een situatie als geviseerd in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet zich voordoet. Uit de door hem bijgebrachte informatie -met name de Subject related briefing Afganistan, Veiligheidsstudie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyán, Daykundi en Kabul van 27 augustus 2010, met een update van 20 januari 2010, blijkt namelijk dat niettegenstaande het aantal veiligheidsincidenten steeds meer verspreid over het hele land gebeurt en het aantal confrontaties in 2010 is gestegen in vergelijking met 2009, er binnen de centrale regio anno 2010 duidelijk regionale veiligheidsverschillen waren en dat een aantal provincies – minstens enkele districten ervan- werden omschreven als "in het algemeen kalm" (Bamyán), "rustig" (Daykundi), "activiteit verwaarloosbaar" (Kabul). In die optiek is het dus wel degelijk mogelijk dat een Afghaans asielaanvrager afkomstig is uit een regio waar geen reëel risico aanwezig is. De opmerking van verzoeker dat er onvoldoende objectieve bronnen en informatie voorhanden is waaruit blijkt dat er wat

hem betreft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan bij een terugkeer, gaat, gezien hetgeen voorafgaat overigens niet op. De bewijslast ligt immers bij de asielzoeker zelf, ook voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont ook nu niet aan dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c in zijn hoofd kan worden aangenomen.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord aangaande zijn derde asielaanvraag en de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd. Verzoeker voert naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS